

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.113 van 9 december 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TACK, die loco advocaat K. DE SAEDELEER verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 30 december 2004 België binnen en verklaart zich vluchteling op dezelfde dag. Op 28 februari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 8 april 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 27 januari 2006 dient verzoeker een aanvraag in op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 maart 2008 dient verzoeker een bijlage in bij deze aanvraag.

Op 13 augustus 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 2 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“MOTIFS/Redenen :

De redenen die werden aangehaald waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure van artikel 9 alinea 2 van genoemde wet, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

Dat het aangehaalde medisch probleem niet als een buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden daar betrokkene dit niet staft aan de hand van enig medisch attest. Derhalve kan niet worden nagegaan wat de aard van het medisch probleem is, of betrokkene een behandeling volgt, of deze eventuele behandeling in België dient te gebeuren, zoals betrokkene aangeeft, of het medisch probleem hem verhindert te reizen en of de behandeling in het land van herkomst beschikbaar is.

Dat derhalve niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkene stelt dat zijn fysieke integriteit in gevaar is bij een mogelijke terugkeer naar Nigeria. Hij stelt immers betrokken te zijn geweest bij de rellen in Awka (Anambra State) waarbij gebouwen in brand werden gestoken -doch niet door hem - waarna verzoeker gezocht werd door de 'ordehandhaving' in Anambra State.'

Dat dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd daar betrokkene deze beweringen niet staft aan de hand van een begin van bewijs. Zo kan in de bijlage bij huidige aanvraag geen rapport van Human Right Watch (HRW), waarnaar betrokkene verwijst (zie onder), worden teruggevonden en noch dit noch enig ander rapport wordt vermeld in de inhoudslijst. Derhalve blijft het een bewering waaraan geen geloof kan worden gehecht. Daarenboven zijn de verklaringen van betrokkene in huidige aanvraag niet in overeenstemming te brengen met hetgeen hij verklaarde tijdens zijn asielprocedure. Zo stelde hij uitdrukkelijk voor het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dat hij de opdracht had gekregen van Chris Uba om het huis van de gouverneur in Awka, Ikenga Royal Hotel (Awka), ABS Anambra Broadcasting Service en het secretariaat 'van de regering' in Onitsha te vernietigen. Eind oktober begin november 2004 voerde betrokkene deze opdracht samen met 5 kompanen uit. Zij gingen 's nachts op pad en staken deze gebouwen in brand. Het CGVS weerlegde deze bewering daar zij over informatie beschikt waaruit blijkt dat deze diverse aanslagen van 11/11/2004 niet door een groepje van 6 mensen werden uitgevoerd maar dat deze gebouwen werden vernield tijdens rellen waarbij tussen 100 à 200 (naargelang de bron) personen betrokken waren (zie beslissing CGVS dd. 14/04/2005). Betrokkene stelde uitdrukkelijk dat dit het werk was van zijn groep en dat het met 4 personen ook wel gelukt was. Geconfronteerd met de informatie over deze rellen stelde betrokkene dat het wellicht om andere problemen in Akwa ging. Dit is weinig waarschijnlijk daar ook hier bericht wordt over de vernieling van het Ikenga hotel, het kantoor van de gouverneur en de Broadcasting Services. Uit deze informatie blijkt tenslotte dat nog diverse andere gebouwen, die betrokkene niet vermeldde, bestookt werden. Hij kon het kortom niet aannemelijk maken dat hij inderdaad verantwoordelijk was voor de vernietiging van bovenvermelde gebouwen in november 2004.

In huidige aanvraag blijkt dan weer dat betrokkene zich bij de argumentatie en conclusie van het CGVS aansluit aangezien hij hier wel melding maakt van deze rellen en uitdrukkelijk stelt dat de gebouwen niet

door hem in brand werden gestoken. Maar door zijn vorige verklaringen werd de geloofwaardigheid van betrokkene ernstig aangetast waardoor aan zijn vermeende betrokkenheid bij deze rellen geen geloof kan worden gehecht. Bovendien brengt hij geen begin van bewijs aan welke zijn betrokkenheid zou kunnen staven.

Dat betrokkene stelt dat hij behoorde tot de groep van Chris Uba en zijn politieke strekking: 'United Peace Congress Group' en derhalve vervolging vreest van de 'ordehandhavingstroepen' van zijn tegenstander en gouverneur Ngige. Deze burgerwacht werd officieel erkend en wordt de 'Anambra State Vigilante Services' genoemd, zijn de gouverneur onvoorwaardelijk trouw, worden door hem betaald en schuwen geweld en doodslag niet. Hierbij verwijst hij naar het rapport van Human Rights Watch (HRW), HRW 2002, vol 5, nr 5A: *The Bakassi Boys: The legitimization of Murder and Torture*). Dat dit niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden daar betrokkene niet aannemelijk kan maken waarom deze burgerwacht het op hem gemunt zou hebben, zo blijkt uit het voorgaande dat betrokkene het niet aannemelijk kan maken bij de rellen betrokken te zijn geweest.

Dat verzoeker derhalve geen enkele redelijke kans zou hebben op een eerlijk proces en geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de overheid, mede gelet op zijn politieke voorkeur, kan dus eveneens niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd aangezien enerzijds het feit waarvoor hij zou worden vervolgd of gevisieerd door de burgerwacht elke geloofwaardigheid mist en anderzijds betrokkene geen begin van bewijs levert waarom hij geen beroep op de overheid zou kunnen doen.

Deze elementen tonen derhalve niet aan dat, indien betrokkene terugkeert naar zijn land van herkomst of verblijf, zijn leven en fysieke integriteit een reëel risico lopen. De terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft zal derhalve geen inbreuk uitmaken op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op Artikel 3 van het EVRM.

Dat betrokkene een relatie heeft met Mevr. H. V. C. kan niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden aangezien dit hem niet verhindert terug te keren naar Nigeria om eventueel later in regelmatige omstandigheden terug te keren naar België.

Dat betrokkene bijna 2 jaar in België verblijft (ondertussen bijna 4 jaar), dat hij een toonbeeld van integratie zou zijn (cursus maatschappelijk oriëntatie september 2005 en januari 2006), lessen Nederlands heeft gevolgd (module BENT2 04 en 05 en 08 en 09, richtgraad 1.2 niveau A2) en dat hij dezelfde waarden als Belgen zou hanteren vormen op zich geen buitengewone omstandigheid daar dit hem niet verhindert terug te keren naar Nigeria om eventueel later in regelmatige omstandigheden terug te keren naar België.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota voert verwerende partij een exceptie aan van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel zou aanvoeren.

De twee middelen worden hieronder ondernomen. Deze laten niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip middel in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota zelf twee middelen in de uiteenzetting van verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van artikelen 51/4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang op het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de bepalingen van de taalwetgeving, het gebruik van talen in bestuurszaken (gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken)

Dat de bestreden beslissing werd genomen in twee talen (zie bijlage).

Overwegende dat het beschikkende gedeelte (de onontvankelijkheid) en de verplichte bepalingen nopens de beroepsmogelijkheden van verzoeker zijn opgesteld in de Franse taal, waar de motivering zelf (motieven) in het Nederlands werden gesteld.

Dat zulks de bestreden beslissing ambtshalve nietig maakt.

Dat slechts een eentalige beslissing kan worden genomen, desnoods met de nodige vertalingen.

Overwegende dat Art. 51/4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang op het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt:

§1. Het onderzoek van de in de artikelen 50,50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag] geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied. §2.

De vreemdeling, [bedoeld in de artikelen 50,50bis, 50/er of 51], dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.

Dat de taal van de beslissing dan ook het Nederlands of het Frans dient te zijn, doch zeker geen combinatie van beide.

Dat verzoeker destijds zowel voor zijn procedure van asielaanvraag, als voor zijn procedure inzake de regularisatie-aanvraag voor het Nederlands heeft gekozen.

Ook overeenkomstig de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken wordt ofwel het Nederlands, ofwel het Frans gebruikt, doch geenszins beide talen door elkaar zoals in casu het geval is.

Art. 58 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken stelt nochtans:

" Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 4, lid 3, wordt de nietigheid van die handelingen en verordeningen vastgesteld op verzoek van iedere belanghebbende, hetzij, door de overheid van wie de handelingen en verordeningen uitgaan, hetzij naar gelang van het geval en de rangorde van hun respectievelijke bevoegdheden, door de toezichthoudende overheid, de hoven en rechtbanken of de Raad van State."

De bestreden beslissing is dan ook manifest nietig."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, omdat dit artikel uitsluitend betrekking heeft op de taal voor de behandeling van een asielaanvraag. Verwerende partij voegt hieraan toe dat de bestreden beslissing niet in twee talen werd opgesteld, maar in het Nederlands, en dat enkel de akte van kennisgeving in het Frans werd opgesteld. Dit is gebeurd overeenkomstig artikel 41 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966, waarvan § 1 bepaalt dat de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend. Verzoeker had zijn aanvraag ingediend in het Nederlands, zodat de beslissing werd opgesteld in het Nederlands. De akte van kennisgeving en het bevel om het grondgebied te verlaten, werden terecht opgesteld in het Frans, nu deze akten ter kennis werden gebracht in Vottem, dat behoort tot het Franse

taalgebied. Dit laatste geschiedde overeenkomstig artikel 39, § 2 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken van 18 juli 1966.

3.1.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, heeft ingediend in het Nederlands. Artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

De beslissing waarbij op de aanvraag van verzoeker werd geantwoord, gaat uit van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, dus van een “centrale dienst”. Bijgevolg is de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard, op rechtsgeldige wijze in het Nederlands opgesteld.

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is in casu niet van toepassing, omdat dit artikel uitsluitend de taal van de asielprocedure betreft en de taal voor de behandeling van een aanvraag op basis van artikel 9 bis of 9 ter van de Vreemdelingenwet die werd ingediend tijdens of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure. Dit is in casu niet het geval.

De instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst, gericht aan de directeur van de instelling te Vottem waar verzoeker verblijft (Frans taalgebied), om de directeur te informeren dat de beslissing onontvankelijk werd verklaard en hem te verzoeken de beslissing aan verzoeker ter kennis te brengen, zijn opgesteld in het Frans. Artikel 39, §2 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.”

Bijgevolg werden deze instructies correct in het Frans opgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang op het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

En artikels 1-4 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de manifeste vergissing in appreciatie.

Dat de wettigheidscontrole de controle is van juistheid van de feitelijke motieven waarop deze beslissing gebaseerd is, inhoudt.

Terwijl de motivering die aangehaald wordt door verweerder niet conform is aan de werkelijkheid.

Dat verzoeker als behorend tot de groep van Chris Uba en diens politieke strekking ontegensprekelijk mag vrezen voor vervolging door de "ordehandhavingstroepen" van Ngige bij zijn terugkeer naar Nigeria en Anambra State.

Dat de mensenrechtensituatie in Nigeria immers enorm zorgwekkend is.

Dat in Anambria State zelfs een zogenaamde "burgerwacht" actief is die zelfs officieel werd erkend en de "Anambra State Vigilante Services" werd gedoopt, •

Dat deze de gouverneur onvoorwaardelijk trouw zijn, gezien deze hun salaris betaald en zij geweld tot zelfs doodslag zonder enige vorm van proces of rechtspleging niet schuwen.

Dat zulks onomstotelijk blijkt uit het rapport van Human Rights Watch "THE BAKASSI BOYS: The Legitimization of Murder and Torture", HRW 2002, volume 5, nr. 5A.

Dat verzoeker derhalve geen enkele redelijke kans heeft op een eerlijk proces en de bescherming van de overheid niet kan invoeren.

Dat de bestreden beslissing verder verwaterd in stijlformules in de zin van "U kon het kortom niet aannemelijk maken..." en " deze elementen niet aantonen dat, indien verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst of verblijf, zijn leven en fysieke integriteit een reëel risico lopen" en deze hoegenaamd niet kunnen volstaan als motivering.

Dat verzoeker derhalve geen enkele redelijke kans heeft op een eerlijk proces en de bescherming van de overheid - mede gelet op zijn politieke voorkeur - niet kan invoeren.

Dat gelet op zijn specifiek verhaal en gebeurtenissen nog steeds blijkt dat er een gegronde vrees is voor zijn leven bij terugkeer.

Dat de toestand in Nigeria nog steeds labiel is, verzoeker inmiddels reeds enige tijd in België verblijft en er bovendien alles aan doet om zich te integreren in de maatschappij.

Dat verzoeker bovendien specifieke urologische klachten heeft, zodat zijn gezondheidstoestand momenteel een tijdelijke terugkeer naar Nigeria niet in de hand werkt.

Dat hierop in de bestreden beslissing niet afdoende wordt geantwoord zodat dit wel degelijk een gebrekkige motivering uitmaakt en dit bovendien wel een bijzondere omstandigheid uitmaakt dewelke een tijdelijke terugkeer bemoeilijkt.

Dat er gelet op de bovenstaande uiteenzetting van de middelen reden is om het verzoek tot schorsing en nietigverklaring ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Dat het middel ernstig is."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent zodat aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan. Wat de inhoudelijke kritiek op de motieven betreft, stelt verwerende partij dat er een afdoende antwoord werd geformuleerd op de door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde elementen.

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het middel verwijst verzoeker naar de toestand in Nigeria en naar zijn eigen medische toestand. Hij doet dit evenwel in identieke bewoordingen als in zijn aanvraag. Deze elementen werden behandeld en beantwoord in de bestreden beslissing. Door een loutere herhaling van de elementen van zijn aanvraag, toont verzoeker niet aan dat de motieven van de gemachtigde van de minister, die een antwoord geven op deze elementen, kennelijk onredelijk zijn. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, ter zake dienende en deugdelijke motieven.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.